

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/61/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116215039
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8116215039.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu, v spore žalobkyne: E. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. H. XXX, XXX XX U. H., občianka L., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom. so sídlom ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava 26, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 810 11 Bratislava, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 721,93 eura, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 20Csp/25/2016-30 zo dňa 09.01.2017 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol nasledovne:

· Žalovaný je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 721,93 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 721,93 eura od 13.08.2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

· Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100%, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 40 ods. 1, § 44 ods. 1, ods. 2, § 52 ods. 1-3, § 53 ods. 1, ods. 4, § 54 ods. 1, § 451 ods. 1, ods. 2, § 517 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a/, písm. b/, § 3 ods. 1, ods. 2, § 4 ods. 1 ods. 2, ods. 5 zákona č. 258/2001Z.z, § 3 a § 10a nariadenia vlády SR č. 87/1995Z.z. Výrok o trovách konania § 255 ods. 1 CSP. Námietku miestnej nepríslušnosti ustanoveniami § 19 písm. d/ a § 42 CSP.

3. Žalobkyňa si uplatnila voči žalovanému vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého v súvislosti so Zmluvou o revolvingovom úvere zo dňa 02.01.2007, č. XXXXXXXXXXXX, v ktorej neboli uvedené zákonné náležitosti, preto je úver bezúročný a bez poplatkov. Keďže žalovanému zaplatila 1.567,67 eur a mala zaplatiť iba 846,04 eur, žiadala ako bezdôvodné obohatenie sumu 721,93 eur.

4. Prvoinštančný súd vychádzal zo zistenia, že v zmysle bodu 5 Zmluvy - Údaje o požadovanom revolvingovom úvere, dlžník žiada veriteľa o poskytnutie úveru 20.016,- Sk (664,41 eura), pri splatnosti úveru v počte 18 splátok, splatných vždy k 22. dňu v mesiaci, poskytnutá bola suma 13.110,- Sk (435,17

eura). pričom výška mesačnej splátky vrátane úrokov mala predstavovať sumu 1.112,- Sk (36,91 eura). RPMN v požadovanom úvere mala byť vo výške 112,65% a poplatok za uzatvorenie zmluvy vo výške 49,79 eura. V bode 6 Zmluvy - Údaje o schválenom revolvingovom úvere korešpondujú s údajmi v bode 5 Zmluvy - Údaje o požadovanom revolvingovom úvere okrem RPMN za úver, kde je uvedené 101,06% (bod 5 Zmluvy 71,14 %). Podľa stanoviska veriteľa k zmluve č.l. 5 bol žalobkyni poskytnutý úver celkovo vo výške 846,04 eura a žalovanému zaplatila 1 567,97 eura. Prvá splátka bolo uhradená dňa 15.01.2007. Podľa prehlásenia Združenia na ochranu občana HOOS žalobkyňa združenie kontaktovala v máji 2016 s tým, že jej oznámili, aby predložila všetky dokumenty. V júni 2016 ju Združenie informovalo o náležitostiach zmluvy.

5. Na základe uvedeného súd prvej inštancie uzavretú zmluvu medzi stranami považoval za zmluvu spotrebiteľskú, keďže žalovaný ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania úver žalobkyni ako fyzickej osobe, ktorá nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Z formy a obsahu zmluvy je zrejmé, že sa jedná o tzv „formulárovú“ zmluvu, ktorej predtlač formulára mal žalovaný už pripravenú a dopisoval do nej iba konkrétne údaje týkajúce sa žalobkyne, ktorá obsah tejto zmluvy žiadnym podstatným spôsobom nemohla ovplyvniť, ani neovplyvnila. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 721,93 eura, keď v žalobe poukázala na to, že uzavretá zmluva neobsahuje úrok podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie preto podrobil zmluvu kontrole, či obsahuje všetky zákonné náležitosti vyžadované právnou úpravou v čase uzavretia zmluvy a dospel k záveru, že v zmluve chýba údaj o úroku, a preto žalovaný nemohol od žalobkyne požadovať zaplatenie úrokov, ktoré sa v zmluve nenachádzajú. Údaj o úroku je pre spotrebiteľa dôležitým údajom z hľadiska jeho vedomostí o nákladovosti úveru. Preto je z hľadiska ochrany spotrebiteľa na mieste požiadavka na jednoznačnosť a prehľadnosť tohto údaja, a preto nepostačovalo ak sa žalobkyňa mohla k výške úroku v zmluve dopracovať výpočtom. V zmluve sa podľa vyjadrenia žalovaného nachádza údaj o zmluvnej odmene, v ktorej je zahrnutý úrok vyjadrený pevnou sumou. Súd prvej inštancie skonštatoval, že takýto údaj v zmluve nie je. V zmluve je iba schválená výška úveru 20.016,- Sk a v zátvorke uvedené „predstavuje celkovú sumu splátok úveru, úrokov a poplatku za uzatvorenie zmluvy“. Takýto údaj však nemá za následok naplnenie zákonnej požiadavky jednoznačnosti úroku. Vzhľadom na uvedené je úver bezúročný. Súd prvej inštancie ďalej dodal, že úver poskytnutý žalovaným je bezúročný a bez poplatkov aj z dôvodu toho, že v danom prípade výška RPMN bola iná v návrhu na uzavretie zmluvy zo strany žalobkyne (112,65%) a iná v akceptácii žalovaným (101,06%). Je pritom bezvýznamné, že ide o zmenu pre spotrebiteľa výhodnú, keďže rozhodujúci je záver o tom, či vznikla platná dohoda o RPMN. S poukazom na citované ustanovenie § 44 ods. 2 vetu prvú OZ totiž v dôsledku tejto zmeny RPMN je potrebné vyjadrenie žalovaného v zmluve považovať za nový návrh, ktorý by však žalobkyňa musela písomne akceptovať, k čomu však nepochybne nedošlo. Neplatné dojednanie RPMN spôsobuje absenciu tejto povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, dôsledkom čoho je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. K totožnému právnomu záveru dospel aj Krajský súd v Žiline v rozsudku 6Co 211/2014 zo dňa 29.05.2014. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný na základe zmluvy celkovo poskytol žalobkyni 846,04 eura a doposiaľ mu na tento úver zaplatila 1.567,97 eura. Keďže úver je bezúročný tak sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil o sumu 721,93 eura, a preto je povinný toto bezdôvodné obohatenie vydať. Dlh, vzniknutý bezdôvodným obohatením je dlhom, ktorého zročnosť nie je určená právnym predpisom, alebo rozhodnutím súdu, alebo nevyplýva z dohody účastníkov, a preto je dlžník, v tomto prípade žalovaný, podľa § 563 OZ povinný splniť dlh prvého dňa potom, čo ho veriteľ o plnenie požiadal. Za prvú výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia súd považoval doručenie žaloby dňa 11.08.2016. Keďže žalobkyňa si uplatnila úrok z omeškania od druhého dňa od doručenia žaloby súd jej priznal zákonný úrok z omeškania od 13.08.2016. Žalovaný vo svojom vyjadrení vzniesol námietku premlčania. Prvoinštančný súd k uvedenému uviedol, že Občiansky zákonník rozlišuje všeobecnú premlčaciu dobu a osobitné premlčacie doby. Všeobecná premlčacia doba má subsidiárny charakter a použije sa tam, kde pre konkrétne právo nie je Občianskym zákonníkom alebo iným predpisom ustanovená osobitná premlčacia doba. V prejednávanej veci ide o premlčanie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, preto je potrebné na premlčanie aplikovať ust. § 107 Občianskeho zákonníka. Pri premlčaní práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna. Subjektívna dvojročná premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Súd prvej inštancie nemal dôvod neveriť, že žalobkyňa sa o bezdôvodnom obohatení dozvedala v máji 2016, čo vyplýva z prehlásenia Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS a taktiež žalovaný nepreukázal, že sa o ňom dozvedela skôr. Pokiaľ ide o objektívnu lehotu tak žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobo v predmete svojej činnosti aj

poskytovanie úverov a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Neuvedenie úroku v zmluve nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom. V danom prípade je preto potrebné aplikovať 10 ročnú premlčaciu dobu. Vzhľadom na uvedené mal súd prvej inštancie za to, že nárok žalobkyne nie je premlčaný.

6. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný. Namietal nesprávnosť záverov súdu prvej inštancie o tom, že zmluva neobsahuje údaj o úroku dôvodiac, že zmluva z predmetu sporu je tvorená ustanoveniami na prednej a zadnej strane, kde súčasťou zmluvy je oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, odvolávajúc sa na čl. 5 a čl. 7 zmluvných dojednaní a rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 13Co 111/2014. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie nevysvetli na základe akého ustanovenia zákona vychádzal a na základe čoho považuje údaj o RPMN za dohodnuteľný údaj. Rovnako namietal aj posúdenie námietky premlčania súdom prvej inštancie. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobný návrh zamietnuť. Súčasne uplatnil trovy konania.

7. Žalobkyňa sa ku podanému odvolaniu nevyjadřila.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 15.08.2017 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

9. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového stavu, ktorý má oporu vo vykonanom dokazovaní a vec správne právne posúdil. Odvolací súd si osvojuje odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie a na potvrdenie správnosti rozsudku a v súvislosti s odvolacími námietkami dopĺňa nasledovné:

10. V súdenom spore úverový vzťah, teda zmluva o poskytnutí revolvingového úveru je z 02.10.2007. Žalobkyňa ako žiadateľka o úver v bode 5 Údaje o požadovanom revolvingovom úvere, ktorý sa vypíňal, žiadala úver spolu so sumou úrokov a poplatkov 20.016,- Sk, z toho jej bude poskytnutá suma 13.110,- Sk. Poplatok za uzatvorenie zmluvy je 1.500,-Sk a RPMN je 112,65%. V bode 6 žiadosti s poznámkou „nevypĺňuje“ už poskytovateľ úveru RPMN uviedol na 101,06%. Ďalej je poplatok za uzavretie zmluvy 1.500,- Sk. Keďže je rozdiel v RPMN pri navrhovanej výške 112,65 % a schválenej 101,06 %, znamená to iný návrh zo strany žalovaného, preto možno konštatovať, že nedošlo k platnej dohode v časti RPMN. Návrh zmluvy je prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy (§ 43a ods. 1 OZ), pričom podľa § 44 ods. 2 OZ, prijatie návrhu, ktorý obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Je nesporné, že nedošlo k dohode o tzv. RPMN medzi žalobkyňou a žalovaným. Potom úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. V tejto súvislosti neobstojí odvolacia námietka, že RPMN nemôže byť predmetom dohody a že jej výpočet je konkrétne určený, jej výška však musí byť riadne stanovená a predstretá spotrebiteľovi v čase vzniku dohody. Nemôže byť zmenená jednostranným úkonom zo strany žalovaného.

11. Keďže zákon č. 258/2001 Z.z. rozlišoval poplatky a úrok (§ 4 ods. 2 písm. a/), základné, zákonom predpísané náležitosti zmluvy o úvere aj o revolvingovom úvere (ako suma, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov...) teda musia byť priamo obsahom takejto zmluvy (a nie iba vyvodzované z ďalších k zmluve pridružených dokumentov), pričom priamo v zmluve musia byť uvedené tak jasne, zrozumiteľne a jednoznačne, aby nebola žiadna a akákoľvek pochybnosť o tom, o ktorú obsahujú náležitosť zmluvy o úvere má ísť. Žalobkyňou predložený dokument Zmluvy o úvere tieto atribúty nespĺňa, tým je spochybnený samotný vznik zmluvy ako právneho úkonu, ktorý nemožno zakladať na dohadoch „čo chcel účastník svojím prejavom vôle prejavíť“ ani spoliehať sa na to, že „jeho adresát je objektívne schopný pochopiť výrazové prostriedky použité na jeho vyjadrenie“, ako uvádza v odvolaní žalovaný, keď poukazuje na „lícnu a rubovú stranu“ predloženého dokumentu a zmluvné dojednania, ktoré by mali byť uvedené inde. Tieto uvedené nedostatky nemožno obhájiť ani tým, že v bode 8 žiadosti je uvedené, „že zmluvné dojednania na jej zadnej strane, sú jej neoddeliteľnou súčasťou“. Z uvedeného nevyplýva, o ktoré konkrétne zmluvné dojednania by malo ísť (nie je to bližšie uvedené). Pritom „Zmluvné dojednania“ vytlačené na druhej strane (rube) vyššie uvedenej žiadosti, ktoré sú absolútne nečitateľné,

sú písané veľmi drobným písmom, veľkosť písma nedosahuje ani 1 milimeter, preto takéto zmluvne dojednania nemožno považovať za platné a za vzájomne účastníkmi riadne dohodnuté, pretože dlžníkovi (spotrebiteľovi) ich obsah nemohol byť ani známy z uvedených dôvodov. Spôsob resp. formu v akej boli spotrebiteľovi veriteľom tieto zmluvné dojednania ponúknuté (prezentované) treba považovať za nekalú obchodnú prax a na takéto zmluvné dojednania súd nemôže vôbec prihliadať.

12. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 3512/11 zo dňa 11.11.2013: „V praxi sa zásada poctivosti prejavuje mimo iného tým, že text spotrebiteľskej smlouvy, obzvlášť keď sa jedná o smluvu formulárovou, má byť pre priemerného spotrebiteľa dostatočne čitateľný, prehľadný a logicky usporiadaný. Napríklad smluvní ujednaní musia mať dostatočnú veľkosť písma, nesmú byť vo výrazne menšej veľkosti, než okolný text, nesmú byť umiestnené v oddieloch, ktoré vzbudzujú dojem nepodstatného charakteru. Uvedená zásada poctivosti dopadá i na aplikáciu všeobecných obchodných podmienok. I vo spotrebiteľských smlouvách je možno všeobecné obchodní podmienky uplatniť, nič menšie taková aplikácia má nejen uvedená formálna omešenie, nýbrž i omešenie obsahová. Je treba zdôrazniť, že obchodní podmienky vo spotrebiteľských smlouvách na rozdiel od obchodných smluv majú sloužiť predovšetkým k tomu, aby nebylo nezbytné do každej smlouvy prepisovať ujednaní technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak nesmú sloužiť k tomu, aby do nich v často neprehľadné, složitě formulované a malým písmom psané formě skryl dodavateľ ujednaní, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodná a o ktorých predpokladá, že pozornosť spotrebiteľa najspíše uniknú (napríklad rozhodčí doložka alebo ujednaní o smluvní pokutě). Pokud tak i přesto dodavateľ učiní, nepočíná si v právním vzťahu poctivě a takovému jednaní nelze přiznat právní ochranu. V této souvislosti Ústavní soud upozorňuje na to, že nelze závěry Ústavního soudu interpretovat jako a priori vyloučení (příkladmo) jmenovaných podstatných ujednaní ze spotřebitelských smluv obecně, nýbrž zejména jako omešenie jejich uplatnění v tzv. všeobecných obchodných podmínkách. Ústavní soud nyní odhližuje od skutečnosti, že fakticky je smluvní svoboda spotřebiteľa při určování, které ujednaní bude uvedeno ve smlouvě a které ve všeobecných podmínkách, pouze zdánlivá, neboť obě listiny ve formulárove podobě připravuje dodavateľ a s ohľadom na nepoměr ve vyjednávací síle dodavatele a spotřebiteľa je na první pohled patrné, že se spotřebitel jen stěží může domoci změny předem připravených smluvních ujednaní.“

13. Odvolací súd preto má za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne, pokiaľ tento vyhodnotil ako opodstatnený nárok žalobkyne na vrátenie bezdôvodného obohatenia. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia v § 107 OZ stanovuje všeobecnú 2-ročnú premlčaciu dobu, ale právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za 3 roky, ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie za 10 rokov odo dňa, kedy k nemu došlo. Súd prvej inštancie vychádzal z 10-ročnej premlčacej doby na uplatnenie práva pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení. Odvolací súd konštatuje, že žalovaná obchodná spoločnosť je poskytovateľom pôžičiek a úverov na profesionálnej báze, je podnikateľom, preto sa predpokladá u takýchto spoločností vyššia odborná úroveň a aj zodpovednosť za porušenie zákonných zmluvných povinností. Zmluvné podmienky sú tvorené poskytovateľom úveru aj s dôsledkami pre ich navrhovateľa. Žalovaná ako odborná organizácia a nebankový subjekt pri uzatváraní zmlúv koná evidentne úmyselne so snahou dosiahnutia zisku, preto takýto subjekt nesie aj väčšiu zodpovednosť za férové pravidlá pri poskytovaní úveru a dôsledky z porušenia zákonných povinností. Z hľadiska doterajšej praxe je nesporné, že nebankové subjekty majú svoje podmienky upravené menej korektné ako banky z hľadiska dojednávania odplaty za poskytnutie úveru či úrokových sadzieb i následkov porušenia zmluvnej povinnosti, čo je predmetom desiatok tisícov súdnych sporov z vymáhania záväzkov zo zmlúv, ktoré často nerešpektujú dobré mravy a odporujú pravidlám poctivého obchodného styku. Závěry o začatí plynutia 10 ročnej objektivnej premlčacej lehoty prijaté súdom prvej inštancie sú preto správne. Žalobkyňa následne po informácii „Združenia“ zistila, že plnenie voči žalovanému nebolo v celom rozsahu dôvodné a následne podala žalobu na súd. Posúdenie obdobných nárokov ako u žalobkyne v 10-ročnej premlčacej lehote je zo strany všeobecných súdov prijaté vo viacerých rozhodnutiach, na čo v konečnom dôsledku poukázala samotná žalobkyňa v podanej žalobe. Preto sa odvolací súd plne stotožnil s argumentáciami žalobkyne, ale aj súdu prvej inštancie v tom, že žalovaný ako subjekt pôsobiaci dlhoročne na finančnom trhu mal vedomosť o nárokoch, ktoré uplatňoval v rozpore so zákonom, napriek tomu tak postupoval v množstvách ďalších zmlúv a ktoré konania je možné hodnotiť ako úmyselné.

14. Správne výroku vo veci samej potom zodpovedná aj správny výrok o trovách konania.

15. Majúc na zreteli uvedené, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako správny potvrdil podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP.

16. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Úspešnej žalobkyni (odvolanie žalovaného bolo nedôvodné) bol tak priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu proti v odvolacom konaní neúspešnému žalovanému. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.